Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

20 декември 2017 година*

„Обжалване — Държавни помощи — Цифрова телевизия — Помощ за въвеждане на цифрова наземна телевизия в отдалечени и слабо урбанизирани райони — Субсидия в полза на операторите на платформи за цифрова наземна телевизия — Решение, с което мерките за помощи се обявяват отчасти за несъвместими с вътрешния пазар — Понятие „държавна помощ“ — Предимство — Услуга от общ икономически интерес — Определяне — Свобода на преценка на държавите членки“

По дело C-81/16 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 12 февруари 2016 г.,

Кралство Испания, за което се явяват M. A. Sampol Pucurull, M. J. García-Valdecasas Dorrego и A. Rubio González, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват P. Němečková, É. Gippini Fournier и B. Stromsky, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на състава, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (докладчик) и C. Lycourgos, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 7 септември 2017 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: испански.

Решение

1 С жалбата си Кралство Испания иска отмяната на решението на Общия съд на Европейския съюз от 26 ноември 2015 г., Испания/Комисия (T-461/13, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2015:891), с което той е отхвърлил жалбата за отмяна на Решение 2014/489/ЕС на Комисията от 19 юни 2013 година относно държавна помощ SA.28599 (C 23/10 (ex NN 36/10, ex CP 163/09), приведена в действие от Кралство Испания за въвеждане на цифрова наземна телевизия в отдалечени и слабо урбанизирани райони (извън Кастилия Ла Манча) (ОВ L 217, 2014 г., стр. 52, наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелствата по спора и спорното решение

2 Обстоятелствата в основата на спора са изложени от Общия съд в точки 1—22 от обжалваното съдебно решение. За нуждите на настоящото производство те могат да бъдат обобщени по следния начин.

3 Настоящото дело се отнася до поредица от мерки, приети от испанските органи в рамките на прехода от аналогово към цифрово телевизионно разпространение в Испания, за цялата територия на Испания с изключение на Comunidad Autónoma de Castilla-La-Mancha (автономна област Кастилия Ла Манча, Испания) (наричани по-нататък „разглежданата мярка“).

4 Кралство Испания приема правната уредба за насърчаване на процеса на преход от аналогово към цифрово телевизионно разпространение по-конкретно като обнародва Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo (Закон 10/2005 за приемане на спешни мерки за развитието на наземната цифрова телевизия, за либерализирането на кабелната телевизия и за поощряване на плурализма) от 14 юни 2005 г. (BOE № 142 от 15 юни 2005 г., стр. 20562) и Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre (Кралски указ 944/2005 за одобряване на националния технически план в полза на цифровата наземна телевизия) от 29 юли 2005 г. (BOE № 181 от 30 юли 2005 г., стр. 27006). Този кралски декрет предвижда задължение за националните частни и обществени телевизионни оператори да гарантират, че съответно 96 % и 98 % от населението ще получава цифрова наземна телевизия (ЦНТ).

5 За да позволят прехода от аналогово телевизионно разпространение към ЦНТ, испанските власти разделят испанската територия на три отделни зони, наименувани съответно „зона I“, „зона II“ и „зона III“. Разглежданата в настоящото дело зона II включва слабо урбанизирани и отдалечени райони, обхващащи 2,5 % от испанското население. В тази зона телевизионните оператори не са инвестирали в цифровизацията поради липсата на интерес, вследствие на което испанските органи са предвидили публично финансиране.

6 През септември 2007 г. Consejo de Ministros (Министерски съвет, Испания) приема национален план в полза на преминаването към ЦНТ, целта на който е посредством услугата за ЦНТ да се постигне покритие спрямо испанското население, аналогично на покритието чрез аналоговата телевизия през 2007 г., а именно повече от 98 % от това население и цялото или почти цялото население в Баската автономна област и автономните области Каталония и Навара (Испания).

7 За да се постигнат определените за ЦНТ цели за покритие, испанските органи предвиждат да се отпусне публично финансиране, по-конкретно с оглед на подкрепата на процеса на наземна цифровизация в зона II, и по-специално във вътрешността на районите на автономните области, разположени в тази зона.

8 През февруари 2008 г. Ministerio de Industria, Turismo y Comercio (Министерство на промишлеността, туризма и търговията, Испания) (наричано по-нататък „МПТТ“) приема решение с цел подобряване на далекосъобщителните инфраструктури и определяне на критерии, както и разпределение на финансирането за действията, насочени към развитие на информационното общество в рамките на план, наречен „Avanza“. Одобреният по силата на това решение бюджет е отпуснат отчасти за цифровизацията на телевизията в зона II.

9 Цифровизацията ѝ е проведена между юли и ноември 2008 г. Впоследствие МПТТ превежда средства на автономните области, които се задължават да поемат останалите разходи по операцията със свои собствени бюджетни средства.

10 През октомври 2008 г. Министерският съвет решава да отпусне допълнителни средства, за да разшири и допълни покритието на ЦНТ в рамките на проектите за преход, които е трябвало да бъдат приложени през първото шестмесечие на 2009 г.

11 По-нататък автономните области започват процеса на разширяване на ЦНТ. За тази цел те организират процедури за възлагане на обществени поръчки или поверяват разширяването на частни предприятия. В някои случаи автономните области отправят искане до общините да поемат посочената дейност по разширяване.

12 На 18 май 2009 г. в Европейска комисия е постъпила жалба от SES Astra SA, отнасяща се до схема за държавни помощи, предоставени от Кралство Испания в полза на прехода от аналогово телевизионно разпространение към ЦНТ в зона II. Според SES Astra тази схема представлява помощ, за която не е отправено уведомление и която може да доведе до нарушаване на конкуренцията между платформите за наземно и сателитно телевизионно разпространение.

13 С писмо от 29 септември 2010 г. Комисията уведомява Кралство Испания за решението си да открие процедурата, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС, за въпросната схема за помощи за цялата територия на Испания с изключение на автономната област Кастилия Ла-Манча, за която е открита отделна процедура.

14 Впоследствие Комисията приема спорното решение, като в член 1 от разпоредителната му част обявява, че държавната помощ, предоставена на операторите на наземната телевизионна платформа за разгръщане, поддръжка и експлоатация на мрежата за ЦНТ в зона II, е приложена неправомерно в нарушение на член 108, параграф 3 ДФЕС и че е несъвместима с вътрешния пазар, с изключение на помощта, която е предоставена в съответствие с критерия за технологична неутралност. В член 3 от разпоредителната част на това решение се разпорежда възстановяването на несъвместимата помощ от операторите на ЦНТ, независимо дали те са получили помощта пряко или по косвен път.

15 В мотивите на спорното решение Комисията приема, на първо място, че различните актове, приети на централно равнище, и сключените споразумения между МПТТ и автономните области представляват основата на схемата за помощи за разширяването на ЦНТ в зона II. На практика автономните области са прилагали насоките, дадени от испанското правителство относно разширяването на ЦНТ.

16 На второ място, Комисията установява, че разглежданата мярка трябва да се счита за държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. В това отношение Комисията отбелязва по-конкретно че испанските органи са представили единствено случая с Баската автономна област, за да се позоват на липсата на държавна помощ съгласно условията, изведени от Съда в решение от 24 юли 2003 г., Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, наричано по-нататък „решението Altmark“, EU:C:2003:415). Според Комисията обаче не е изпълнено първото условие по това решение (наричано по-нататък „първото условие по решение

Altmark“), съгласно което, от една страна, предприятието получател трябва да е действително натоварено с изпълнението на задължения за обществена услуга, и от друга страна, тези задължения трябва да бъдат ясно определени. Освен това при липсата на гаранция за най-ниската за посочената автономна област цена не било изпълнено четвъртото условие по посоченото решение (наричано по-нататък „четвъртото условие по решение Altmark“).

17 На трето място, Комисията приема, че разглежданата мярка не може да се счита за държавна помощ, съвместима с вътрешния пазар по смисъла на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС, независимо че тази мярка е насочена към постигане на ясно определена цел от общ интерес и че е налице неефективност на съответния пазар. Според нея, след като посочената мярка не е съобразена с принципа на технологична неутралност, тя не е пропорционална и не е подходящ инструмент за осигуряване на покритие на свободно приеманите канали за жителите на зона II.

18 На четвърто място, Комисията приема, че при липсата на достатъчно точно определяне на експлоатацията на наземна платформа като обществена услуга, разглежданата мярка не може да бъде обоснована по член 106, параграф 2 ДФЕС.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

19 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 30 август 2013 г., Кралство Испания иска отмяната на спорното решение.

20 В подкрепа на жалбата си Кралство Испания изтъква пет основания. Първото основание е изведено от нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС. Второто основание, изтъкнато при условията на евентуалност, се отнася до съвместимостта на разглежданата предполагаема помощ с вътрешния пазар. Това основание е изведено от неизпълнение на условията за получаване на разрешение, посочени в член 106, параграф 2 ДФЕС и член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС. С третото основание Кралство Испания изтъква нарушение на процесуалните правила. Четвъртото основание, повдигнато при условията на евентуалност, се отнася до искането за възстановяване на помощта и е изведено от нарушение на принципите на правна сигурност, на равно третиране, на пропорционалност и на субсидиарност. С петото основание Кралство Испания изтъква при условията на евентуалност нарушение на основното право на информация относно възстановяването на помощта.

21 Общият съд отхвърля първото основание по същество.

22 В това отношение Общият съд отхвърля доводите на Кралство Испания, че разглежданата мярка не може да бъде квалифицирана като „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС поради липсата на икономическо предимство за получателите, доколкото са били изпълнени условията, изведени от Съда в решение Altmark.

23 Относно първото условие по решение Altmark във връзка с изпълнението на задължения за обществена услуга, Общият съд е счел в точки 53—78 от обжалваното съдебно решение, че Кралство Испания не е доказало, че Комисията неправилно е приела, че при липсата на ясно и точно определяне на разглежданата услуга, а именно разгръщането, поддръжката и експлоатацията на мрежата за ЦНТ в зона II, като обществена услуга, не е изпълнено първото условие по решение Altmark.

24 Относно четвъртото условие по решение Altmark във връзка с гаранцията за най-ниската за териториалната общност цена, Общият съд е счел в точки 79—83 от обжалваното съдебно решение, че посочената държава членка не е доказала и че Комисията неправилно е стигнала до извода, че това условие не е изпълнено, доколкото същата държава членка е изтъкнала по

същество само че в сравнение със сателитната платформа, наземната платформа е по-ефикасното решение от гледна точка на разходи, тъй като вече съществува инфраструктурата за наземната аналогова телевизия.

25 Общият съд отхвърля по същество и доводите на Кралство Испания относно твърдяното нарушение на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС, както и останалите три основания, изтъкнати от него, поради което отхвърля жалбата в нейната цялост.

Искания на страните

26 В своята жалба Кралство Испания иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да отмени спорното решение и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски;

27 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

По жалбата

28 В подкрепа на жалбата си Кралство Испания изтъква две основания.

По първото основание

29 Първото основание е изведено от грешка при прилагане на правото във връзка с контрола на държавите членки при определяне и прилагане на услуга от общ икономически интерес (УОИИ). Това основание се състои от две части.

По първата част

– Доводи на страните

30 С първата част от първото си основание Кралство Испания оспорва съображенията на Общия съд в точки 53—78 от обжалваното съдебно решение относно преценката на Комисията, въз основа на която тази институция е стигнала до извода, че не е изпълнено първото условие по решение Altmark.

31 Тази държава членка поддържа, че Общият съд основава съображенията си на погрешни схващания, доколкото е приел, първо, че трябва да се взема предвид само правната уредба, но не и съвкупността от всички актове на испанските органи, чрез които съответните оператори са били натоварени с изпълнението на задължения за обществена услуга, второ, че Кралство Испания не му е представило нито един договор за възлагане на задължения за обществена услуга на тези оператори, и трето, че никоя автономна област освен Страната на баските не е представила доводи, с които да може да се докаже, че експлоатацията на наземна мрежа е обществена услуга. От това следвало, че Общият съд не е извършил достатъчно подробна проверка, за да прецени дали испанските органи са допуснали явна грешка при упражняване на правото им на преценка при определяне на разглежданата УОИИ.

32 Първо, направеният от Общия съд анализ на правната уредба бил явно погрешен. Всъщност Ley 32/2003, General de Telecomunicaciones (Общият закон 32/2003 за далекосъобщенията) от 3 ноември 2003 г. (BOE № 264 от 4 ноември 2003 г., стр. 38890) изрично квалифицирал експлоатацията на радио- и телевизионни мрежи като УОИИ и предвид съдебната практика не било възможно този закон да се счита за неотносим с мотива, че се прилагал към всички, а не само към някои от операторите в сектора.

33 Второ, актовете от националното право и сключените от испанските органи договори не само определяли и възлагали извършването на УОИИ на определени оператори, но и изрично посочвали наземната технология. Тези актове били взети предвид от Комисията, по-специално в съображения 23—36 от спорното решение, и от Общия съд, за да бъде направен извод за наличие на държавна помощ.

34 В това отношение Кралство Испания изтъква, че доказателствата, които може да бъдат представени в рамките на съдебната процедура, в случая договорите за възлагане на задължения за обществена услуга, са неотносими при контрола за законосъобразност на решение на Комисията. Освен това сред процесуалните задължения, които трябва да се спазват, е задължението за Комисията да разгледа внимателно и безпристрастно всички значими елементи и да мотивира решението си.

35 В случая Комисията трябвало да вземе предвид процедурите за възлагане на обществени поръчки, проведени от някои автономни области, които, както се установява впрочем от описанието на разглежданата мярка, направено по-специално в съображения 32—34 от спорното решение, са неразделна част от тази мярка.

36 Трето, Кралство Испания поддържа, че Общият съд не можел да твърди, че нито една друга автономна област, освен Страната на баските, не е доказала, че експлоатацията на наземната мрежа има качеството на УОИИ, доколкото при преценката за съвместимост на помощта с вътрешния пазар Комисията е разгледала извадка от 82 процедури за възлагане на обществена поръчка, както е видно от бележка под линия 29 от спорното решение. От това следвало, че Общият съд не е проверил дали Комисията е разгледала всички относими обстоятелства, за да определи въпросната обществена услуга.

37 Комисията счита, че тази част от основанието е неотносима и че във всички случаи е недопустима и трябва да се отхвърли по същество.

– Съображения на Съда

38 С първата част от първото си основание Кралство Испания поддържа, че при разглеждането на първото условие по решение Altmark Общият съд е допуснал няколко грешки при прилагане на правото.

39 На първо място, относно твърдението, че Общият съд е допуснал грешка при преценката на националното право, следва да се отбележи, че в точка 66 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел по-конкретно че Общият закон 32/2003 квалифицира експлоатацията на радио- и телевизионни мрежи като „услуга от общ интерес“.

40 Впрочем в точка 67 от обжалваното съдебно решение Общият съд е счел, че фактът, че дадена услуга е определена в националното право като услуга от общ интерес, не означава, че всеки оператор, който я извършва, е натоварен с изпълнението на задължения за предоставяне на обществена услуга, които са ясно определени по смисъла на първото условие по решение Altmark. Освен това той констатира, че от Закон 32/2003 не следва, че всички

далекосъобщителни услуги в Испания имат характер на УОИИ по смисъла на решение Altmark, и установява, че този закон изрично предвижда, че всички услуги от общ интерес по смисъла на същия закон трябва да бъдат предоставяни при условията на свободна конкуренция.

41 В точка 68 от обжалваното съдебно решение Общият съд е отбелязал и че разпоредбите на Общ закон 32/2003 са неутрални по отношение на технологията и че далекосъобщенията представляват пренос на сигнали през всяка телекомуникационна мрежа, а не специално през наземна мрежа. Общият съд е счел, че предвид тези уточнения в испанския закон не може да се направи изводът, че в този закон експлоатацията на наземна мрежа е определена като обществена услуга по смисъла на решение Altmark.

42 В това отношение съгласно постоянната практика на Съда в рамките на производството по обжалване последният е компетентен единствено да провери дали националното право е било изопачено, което следва да личи ясно от доказателствата по делото (вж. в този смисъл решения от 21 декември 2016 г., Комисия/Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, т. 20 и цитираната съдебна практика).

43 В настоящия случай обаче Кралство Испания не твърди, а по аргумент за по-силното основание и не доказва наличието на такова изопачаване на националното право. В действителност то не поддържа и не установява, че изложените от Общия съд съображения явно противоречат на съдържанието на разглежданите разпоредби от испанското законодателство или че този съд е придал на някоя от тези разпоредби обхват, какъвто те очевидно нямат с оглед на останалите доказателства по делото.

44 Впрочем, дори да се приеме, че Кралство Испания твърди и че Общият съд е дал неправилна правна квалификация на Общ закон 32/2003, следва да се отбележи, подобно на съображенията на генералния адвокат в точки 155 и 156 от заключението му, че с оглед на обстоятелството, че посочените в точки 40 и 41 от настоящото решение разпоредби на този закон не са недвусмислени, изводът на Общия съд, че същият закон не позволява да се приеме, че операторите на наземна телевизионна мрежа имат ясно определени задължения за обществена услуга в съответствие с първото условие по решение Altmark, не е опорочен от грешка при прилагане на правото (решение от днес, Comunidad Autónoma del País Vasco и др./Комисия, C-66/16 P—C-69/16 P, т. 102).

45 На второ място, доводът на Кралство Испания, посочен в точки 33—35 от настоящото решение, се основава на неправилен прочит на обжалваното съдебно решение.

46 Всъщност, първо, противно на твърденията на Кралство Испания, Общият съд не е приел, че не трябва да бъде разглеждана съвкупността от актове, с които испанските органи са възложили на съответните оператори изпълнението на задължения за обществена услуга.

47 Напротив, от точки 69—73 от обжалваното съдебно решение е видно, че Общият съд е разгледал довода на Кралство Испания, че посочените оператори са били натоварени с изпълнението на такива задължения по-специално в договорите за възлагане на обществена поръчка, сключени между същите оператори и испанските органи, както и в междуведомствените споразумения, сключени между баското правителство, асоциацията на баските общини и трите регионални баски правителства.

48 В този контекст Общият съд е отбелязал в точка 71 от обжалваното съдебно решение, че актът за възлагане на обществена услуга може да представлява и договор, стига страна по него да е публичен орган на власт и той да има задължителна сила, включително, по аргумент за по-силното основание, когато с тези актове се конкретизират наложени по закон задължения.

49 В посочената точка 71 обаче Общият съд е отхвърлил довода на Кралство Испания, с мотива че в случая последното изобщо не е представило договор в подкрепа на твърденията си и че без уточнение от страна на съответните органи от самото обстоятелство, че разглежданата услуга е била предмет на договор за възлагане на обществена поръчка, не може да се направи извод, че тази услуга има качеството на УОИИ.

50 Освен това, както е видно от точка 72 от обжалваното съдебно решение, Общият съд е отхвърлил доводите на Кралство Испания относно констатациите на Комисията за липсата на определяне на експлоатацията на наземна мрежа като обществена услуга в междуведомствените споразумения, с мотива че тези констатации не са оспорени пред него от Кралство Испания.

51 Второ, доводът на Кралство Испания, че Общият съд неправилно го е упрекнал, че изобщо не е представило в съдебното производство договор, в който да са определени задълженията за обществена услуга, трябва да се отхвърли като неоснователен, с мотива че произтича от неправилен прочит на посоченото решение.

52 Всъщност, противно на твърдението на Кралство Испания, Общият съд не го е упрекнал, че не е представило договорите за възлагане на обществена поръчка, необходими за преценката на спорната услуга. Както е видно от точка 77 от обжалваното съдебно решение, Общият съд правилно е приел, че тази държава членка не може да упрекне Комисията, че е основала анализа си на фактите, с които е разполагала към датата, на която е прието спорното решение. Съгласно постоянната практика на Съда, припомнена правилно от Общия съд в тази точка, законосъобразността на решение в областта на държавните помощи трябва да се преценява с оглед на информацията, с която Комисията е могла да разполага към датата, на която е приела това решение (вж. по-специално определение от 4 септември 2014 г., Albergo Quattro Fontane и др./Комисия, C-227/13 P—C-239/13 P, непубликувано, EU:C:2014:2177, т. 77 и цитираната съдебна практика).

53 На трето място, както подчертава генералният адвокат в точка 159 от заключението си, доводът, изведен от факта, че Общият съд не е разгледал всички относими обстоятелства с оглед на определянето на разглежданата обществена услуга, доколкото при преценката за съвместимост на помощта с вътрешния пазар Комисията е разгледала извадка от 82 процедури за възлагане на обществена поръчка, не може да бъде приет. Всъщност това обстоятелство не предполага, че автономна област, различна от Страната на баските, е доказала, че услугата по експлоатацията на наземната мрежа има качеството на УОИИ по смисъла на решение Altmark.

54 С оглед на всички съображения, изложени по-горе, първата част от първото основание трябва да се отхвърли.

По втората част

– Доводи на страните

55 С втората част от първото си основание Кралство Испания оспорва по-конкретно точки 81 и 82 от обжалваното съдебно решение, тъй като в тях Общият съд приема относно преценката на четвъртото условие по решение Altmark, че в случая със Страната на баските сравнението със сателитната технология не е достатъчно, за да се докаже, че разглежданото предприятие е най-ефективното.

56 Комисията поддържа, че доводите на Кралство Испания са неясни и недопустими или във всички случаи — неоснователни.

– Съображения на Съда

57 Доколкото настоящата част от първото основание се отнася до твърдяната грешка, допусната от Общия съд при разглеждането на четвъртото условие по решение Altmark, трябва да се отбележи, че предвид кумулативния характер на условията по решение Altmark, фактът, че е неправилна преценката на Общия съд, че не е изпълнено едно от тези условия, не може да доведе до отмяната на обжалваното съдебно решение, ако същевременно в последното не е допусната грешка при прилагането на правото относно преценката на друго от тези условия (решение от днес, Comunidad Autónoma del País Vasco и др./Комисия, C-66/16 P—C-69/16 P, т. 49).

58 Впрочем от разглеждането на първата част от първото основание е видно, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил доводите на Кралство Испания, с които те оспорват констатациите, съдържащи се в съображения 119—126 от спорното решение, според които първото условие по решение Altmark не е изпълнено.

59 При тези обстоятелства втората от първото основание трябва да се приеме за неотносима.

60 Следователно първото основание трябва да бъде отхвърлено изцяло.

По второто основание

Доводи на страните

61 Кралство Испания упреква Общия съд, че в точки 101—110 от обжалваното съдебно решение е допуснал грешка при прилагане на правото при анализа на съвместимостта на помощта с вътрешния пазар по смисъла на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС. Тази държава членка поддържа, че в съображенията на Общия съд се съдържат няколко грешки, показващи, че той не е упражнил съдебния си контрол в съответствие със съдебната практика, последвала решение от 15 февруари 2005 г., Комисия/Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, т. 39).

62 На първо място, Кралство Испания счита, че Общият съд не е проверил надлежно дали доказателствата, на които се основава спорното решение, установяват действителното положение, като е приел в точка 104 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е била длъжна да представи подробности за извадката от обществени поръчки, която е взела предвид, за да стигне до извода, че принципът на технологична неутралност не е бил спазен. В това отношение не била относима съдебната практика, цитирана от Общия съд по този въпрос, тъй като индивидуалните обществени поръчки по делата, от които се извежда тази съдебна практика, не са били част от описанието на помощта. Впрочем, както било видно от съображения 23—36 от спорното решение, в случая обществените поръчки били неразделна част от разглежданата мярка.

63 На второ място, според тази държава членка Общият съд не е проверил достоверността и съгласуваността на извадката от обществени поръчки, на която се е основала Комисията, и дали тя е използвала релевантните данни. Така Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 108 от обжалваното съдебно решение е приел, че испанските органи са пропуснали да представят данните, необходими за да се направи извод за съвместимостта на помощта. От една страна, самата Комисия решила да анализира извадка, представена от испанските органи, и потвърдила пред Общия съд, че не ѝ е известен броят на обществените поръчки, които е разгледала. От друга страна, въпросът за достоверността на извадката,

представена от испанските органи в съдебното производство, бил във всички случаи неотносим, доколкото контролът за законосъобразността на спорното решение трябвало да се преценява с оглед на информацията, която е била налице към датата, на която е прието това решение.

64 На трето място, като потвърдил извода на Комисията, че разглежданата мярка не била технологично неутрална, Общият съд попълнил със своите собствени мотиви съдържащите се в спорното решение пропуски.

65 Кралство Испания уточнява в писмената си реплика, че това второ основание се отнася до проявената от Комисията небрежност, доколкото тя не разгледала всички обществени поръчки, представени от испанските органи. Този въпрос се отнасял до правото на преценка на Комисията, така че можело да бъде предмет на обжалване.

66 Преди всичко Комисията подчертава, че настоящото основание не се отнася до точка 96 от обжалваното съдебно решение и поради това не можело да се смята, че с него се оспорва анализът на съвместимостта на помощта с оглед на член 106, параграф 2 ДФЕС. Освен това според Комисията с настоящото основание Кралство Испания приканва Съда да упражни служебно контрол върху решението на Общия съд, като по този начин се стреми да повдигне в производството по обжалване пред Съда въпроси, които не са поставени пред Общия съд, поради което посоченото основание било недопустимо.

67 Тя поддържа впрочем, че критиките, отправени от Кралство Испания по отношение на анализа, направен от Общия съд въз основа на извадката от обществената поръчка, са неоснователни.

68 Комисията подчертава в писмената си дуплика, че противно на това, което допуска член 127, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, от писмената реплика на Кралство Испания е видно, че то включва в обхвата на второто основание обстоятелствата, посочени в рамките на първото основание. По този начин посочената държава членка поддържала общо, че е налице недостатъчен съдебен контрол и по отношение на първото основание, въпреки че съгласно текста на това първо основание за обжалване то се отнасяло само до грешката при прилагане на правото, допусната от Общия съд във връзка със съществуването на УОИИ.

Съображения на Съда

69 С второто основание Кралство Испания упреква Общия съд, че е допуснал няколко грешки при прилагане на правото при разглеждането на анализа на Комисията относно съвместимостта на разглежданата помощ с вътрешния пазар по смисъла на член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС.

70 Следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда, към която правилно препраща Общият съд в точка 99 от обжалваното съдебно решение, когато упражняват съдебен контрол върху сложните икономически преценки на Комисията в областта на държавните помощи, съдилищата на Съюза не са овластени да заместват икономическата преценка на Комисията със своята. Съдът на Съюза обаче трябва в частност да провери не само дали представените доказателства установяват действителното положение и дали същите са достоверни и съгласувани, но и дали тези доказателства включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени дадена сложна ситуация, както и дали те са от такъв характер, че да подкрепят изведените от тях заключения (вж. по-специално решение от 24 октомври 2013 г., Land Burgenland и др./Комисия, C-214/12 P, C-215/12 P и C-223/12 P, EU:C:2013:682, т. 78 и 79 и цитираната съдебна практика).

71 Преди всичко трябва да се отхвърли доводът на Кралство Испания, че Общият съд не е проверил дали действителното положение се установява от доказателствата, на които Комисията се основала, за да стигне в спорното решение до извода, че разглежданата мярка не може да се счита за съвместима с вътрешния пазар на основание член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС, тъй като тази мярка не е съобразена с принципа на технологична неутралност.

72 Всъщност от жалбата за отмяна не е видно Кралство Испания да е твърдяло пред Общия съд, че Комисията се е основала на доказателства, от които не се установява действителното положение.

73 Впрочем доводът на Кралство Испания се свежда до оспорване на твърдението, съдържащо се в точка 104 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е била длъжна да представи повече подробности за неспазването на принципа на технологична неутралност от тези, които се съдържат в съображения 148—171 от спорното решение, по съображението че в случая не е приложима съдебната практика, на която се основава Общият съд по този въпрос.

74 В точка 104 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно се е позовал на практиката на Съда, съгласно която в случай на схема за помощи Комисията може просто да проучи характеристиките на разглежданата схема, за да прецени в мотивите на решението дали тази схема е необходима за постигането на целите, предвидени в член 107, параграф 3 ДФЕС. По този начин в отнасящото се до подобна схема решение Комисията не е длъжна да прави анализ на отпуснатите въз основа на тази схема помощи във всеки отделен случай. Едва на етапа на възстановяване на помощите ще бъде необходимо да се провери индивидуалното положение на всяко засегнато предприятие (решение от 13 юни 2013 г., HGA и др./Комисия, C-630/11 P—C-633/11 P, EU:C:2013:387, т. 114 и цитираната съдебна практика).

75 Достатъчно е обаче да се подчертае, че Кралство Испания не оспорва, че разглежданата мярка представлява схема за помощи по смисъла на съдебната практика, посочена в предходната точка, така че тази съдебна практика е приложима за посочената мярка. В това отношение е ирелевантно обстоятелството, на което се позовава Кралство Испания, а именно фактът, че в случая разглежданите индивидуални обществени поръчки не са били част от описанието на помощта.

76 По-нататък доводът на Кралство Испания, че Общият съд не е проверил достоверността и съгласуваността на извадката от обществени поръчки, на която се е основала Комисията, не може да бъде приет.

77 Всъщност от точка 106 от обжалваното съдебно решение е видно, че Общият съд е извършил такава проверка, за да отговори на довода на Кралство Испания, че използваната от Комисията извадка от обществени поръчки не е представителна. При все това Общият съд е приел, че от анализираните от Комисията 82 обществени поръчки 65 са обществени поръчки за доставки, които не са засегнати от обжалваното решение, като анализираните от Комисията 17 обществени поръчки относно разширяването на мрежата във всички случаи са достатъчно представителна извадка, по специално предвид обстоятелството, че административното производство се отнася до 16 автономни области в Испания.

78 В жалбата си обаче Кралство Испания не е формулирало нито един довод с твърдение, че тази преценка е явно неправилна, нито, a fortiori, е представило доказателства, въз основа на които да се стигне до такъв извод.

79 Накрая, доколкото тази държава членка само твърди, че Общият съд е попълнил със своите собствени мотиви съдържащите се в спорното решение пропуски, без да уточни причините, поради които е изтъкнало този довод, нито се посочват точките от обжалваното съдебно решение, които посочената държава има предвид, този довод е недопустим.

80 Следователно второто основание за обжалване трябва да се отхвърли отчасти като недопустимо и отчасти по същество.

81 Ето защо жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

82 На основание член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

83 След като Комисията е направила искане за осъждане на Кралство Испания и последното е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Кралство Испания понася съдебните разноски.

Подписи